

Chương 581: Sự Thần Bí Của Rowan

(Số từ: 3917)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:12 PM 10/10/2023

Rowan biết rằng những kẻ dị giáo tin vào Tôn giáo Anh hùng, nhưng cô không có hành động chống lại họ.

Trên thực tế, Rowan không có quyền trừng phạt hay phán xét họ, vì vậy ngay từ đầu không có lý do gì để cô ấy làm như vậy.

Tuy nhiên, Ludwig vừa cảm nhận được sự sợ hãi trong thái độ của Rowan.

Nếu Rowan thấy cần thiết, cô ấy dường như sẽ giết người không chút do dự.

Ludwig đã đi cùng Rowan khoảng 5 ngày, nhưng đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy một khía cạnh như vậy của cô.

Nhìn lại, Ludwig chưa bao giờ gặp phải bất kỳ kẻ dị giáo nào khi đi cùng Rowan.

—Tôn Giáo Anh Hùng.

Là một linh mục tin vào Ngũ Đại Thần, Rowan đương nhiên sẽ có nhiều suy nghĩ về Tôn giáo Anh hùng.

Tượng Thần đại diện cho Anh hùng.

Theo dõi nó, về mặt và ánh mắt của Rowan rõ ràng đã thay đổi.

Ludwig không thể xác định chính xác cảm xúc, nhưng anh có thể thấy rằng điều đó không hề tích cực trong mắt Rowan.

“Tôn Giáo Anh Hùng...”

“...”

"Ludwig, anh có nghĩ những người mà chúng ta thấy trước đó thực sự là tín đồ của Anh hùng không?"

“Họ tự nói như vậy...”

"Tôn Giáo Anh Hùng có thể coi như một cái cớ."

Rowan nhìn Ludwig.

"Nhiều kẻ dị giáo giả vờ theo Tôn giáo Anh hùng để che giấu niềm tin thực sự của họ. Họ đeo mặt nạ của Tôn giáo Anh hùng vì dễ dàng thoát khỏi nó."

Ludwig chỉ có thể chậm rãi gật đầu đồng ý.

Tôn Giáo Anh Hùng không bị ảnh hưởng.

Đó là lý do tại sao họ tuyên bố là tín đồ của Tôn giáo Anh hùng trong thời kỳ khủng hoảng, hy vọng rằng họ có thể được yên.

“Cô có nghĩ rằng những người mà chúng ta đã thấy trước đó ... không thực sự là tín đồ của Tôn giáo Anh hùng?"

"Chà, tôi không biết. Tôn giáo Anh hùng được chia thành các tín đồ của chính nó. Một tín đồ thực sự của Tôn giáo Anh hùng có nghĩa là gì?"

Tôn giáo Anh hùng không phải là một tổ chức cụ thể.

Nó bị phân tán như một tín ngưỡng dân gian, không có một hệ thống tín ngưỡng chuẩn mực nào.

Họ chỉ đơn giản tin rằng Ellen Artorius sẽ cứu rỗi tất cả mọi người.

Trong đó, có hàng chục, hàng trăm biến thể của niềm tin bất nguồn.

Tôn giáo Anh hùng không bị cấm.

Tuy nhiên, đó chắc chắn là dị giáo, vì Ellen không phải là một trong Ngũ Đại Thần.

Tất nhiên, đi sâu hơn, nó không hoàn toàn không liên quan, nhưng hầu như không có ai biết về điều đó.

Bây giờ, có nhiều người tin vào Tôn giáo Anh hùng hơn những người tin vào Ngũ Đại Thần. Đó là lý do tại sao đa số từng là dị giáo không còn được coi là dị giáo nữa.

Không thể nhờ tận gốc chúng, vì chúng không có bản chất hay cốt lõi.

Nhiều kẻ dị giáo đã bị giết bởi lính canh, và một số trong số họ là tín đồ của Tôn giáo Anh hùng.

Nhưng nếu tất cả những người tin vào Tôn giáo Anh hùng đều bị giết, trại tị nạn sẽ không còn người.

"Nói đúng ra, nguồn gốc của vô số dị giáo lan rộng khắp trại tị nạn có thể dựa trên Tôn giáo Anh hùng."

Không có định nghĩa rõ ràng về Tôn giáo Anh hùng thực sự là gì, ngay cả khi họ đeo mặt nạ của nó.

"Nhưng thật trớ trêu phải không? Bản thân Tôn giáo Anh hùng cũng là dị giáo, nhưng dị giáo đeo mặt nạ thì có khác gì nhau?"

Đó chỉ là một dị giáo đã phát triển quá lớn để được coi là dị giáo.

Từ quan điểm của Ngũ Đại Thần, Tôn giáo Anh hùng là một niềm tin thậm chí còn khó chịu hơn so với Giáo phái Ma thần.

Rowan nhìn lên bầu trời và thở dài.

"Anh hùng sẽ cứu tất cả mọi người..."

Cô nhìn Ludwig và mỉm cười.

"Ludwig, chắc hẳn anh cũng từng sống với Anh hùng trong Temple phải không?"

"...Vâng."

—Ma vương và Anh hùng.

Ludwig cảm thấy rằng đó là một khúc ngoặt kỳ quái và đen tối của số phận khi anh có thể chứng kiến cận cảnh sự vương vীu kỳ lạ và định mệnh.

Ma vương, bị mọi người khinh thường.

Anh hùng, niềm hy vọng của mọi người.

Ludwig là một trong số ít người đã chứng kiến cuộc sống bình thường từng có của họ diễn ra trước mắt anh.

Trong một thời gian khá dài, anh đã quan sát thấy hòa bình giả tạo giữa Ma vương và Anh hùng.

Ngay cả bây giờ, Ellen đã trở lại Temple.

Nếu họ quay lại như thế này, vô số người sẽ háo hức muốn nhìn thoáng qua diện mạo của Ellen, nhưng Ludwig sẽ ăn tối với cô ấy.

Anh không thể tin rằng một điều như vậy lại có thể xảy ra với một người tầm thường như anh.

Những người muốn nhìn thấy khuôn mặt của Ellen sẽ tạc hình ảnh của cô ấy ra khỏi khúc gỗ và cầu nguyện với nó, nhưng Ludwig có thể chia sẻ bữa ăn với cô ấy và thảo luận về những gì đã xảy ra ngày hôm đó.

Ngay cả những câu hỏi của Ludwig về các Tổng giám mục, xuất phát từ sự thiếu hiểu biết, cũng được Ellen trả lời một cách bình tĩnh.

Người Anh hùng như mọi người tưởng tượng về cô ấy.

Ellen thực sự mà Ludwig có thể nhìn thấy.

Khoảng cách giữa hai người là rất lớn.

“Ma vương anh thì không rõ, còn Anh hùng thì như thế nào?”

"..."

Rowan hỏi, có vẻ tò mò.

Rõ ràng là Rowan có chút oán hận đối với Tôn giáo Anh hùng.

Nhưng Tôn giáo Anh hùng và Anh hùng là những thứ khác nhau.

Tất nhiên, Ludwig biết rằng mọi người đang đặt kỳ vọng vào Ellen, người không liên quan gì đến Ellen thật. Cô ấy không phải là Anh hùng của Tôn giáo Anh hùng, mà là Ellen Artorius thực sự.

Cô ấy là người như thế nào?

Trong thời gian Temple hoạt động bình thường, Ludwig hiếm khi nói chuyện với Ellen.

Kể cả sau Thảm Hoạ Cổng, Ellen đã đến những chiến trường vô cùng nguy hiểm nên họ hiếm khi gặp nhau.

Vì vậy, chỉ khi Lực lượng Đồng minh đang tiến lên, bao gồm cả lực lượng đồn trú của Hoàng gia, Ludwig mới thỉnh thoảng có cơ hội nói chuyện với Ellen hoặc quan sát cô ấy. Ellen rất mạnh mẽ.

Ellen thật tuyệt.

Ellen đã hy sinh bản thân.

Rất nhiều từ quay cuồng trong đầu anh, nhưng Ludwig cảm thấy không từ nào trong số đó có thể diễn tả được con người của Ellen.

Đó là một câu chuyện ai cũng biết.

Ellen mà Ludwig đã thấy.

Ellen dành nhiều thời gian nhất cho Reinhardt.

"Ellen... có lẽ... là nạn nhân lớn nhất của tất cả những chuyện này," Ludwig nghĩ.

—Nạn nhân.

Đó là cách duy nhất mà Ludwig có thể giải thích.

Ellen đã dành thời gian cho Reinhardt mà không biết gì về mọi thứ.

Nói một cách chính xác, Ludwig nghĩ rằng có thể Ellen đã yêu Reinhardt.

Có lẽ ngay cả bây giờ.

Nhưng Ma Vương đã tiếp cận Ellen. Không, Ma vương cũng đã tiếp cận những người khác.

Sau khi tình hình xấu đi, một số đã đi theo Ma Vương, nhưng Ellen thì không.

Ellen bị phản bội bởi Reinhardt.

Đó không phải là lý do tại sao cô ấy là một nạn nhân?

Nghĩ đến phong thái có vẻ điềm tĩnh và nỗi buồn sâu thẳm trong mắt của Ellen, Ludwig không khỏi thốt lên.

"Một nạn nhân?"

"Đúng vậy."

Nghe Rowan nói vậy, Ludwig gật đầu.

Anh không có ý định thảo luận chi tiết, vì nó sẽ chỉ mang lại sự đau đớn. Đó là câu chuyện cá nhân của Ellen, và nó cũng có thể làm tổn hại lòng tin của mọi người đối với người hùng của họ.

Ludwig không có ý định nói với Rowan rằng Anh hùng có thể đã yêu Ma vương.

Chỉ là một nạn nhân.

Tất cả những gì anh có thể nói là cô là nạn nhân của tất cả.

Đó là ý nghĩ.

"Ah..."

Ludwig thấy khóe miệng Rowan cong lên thành một nụ cười.

"Cho nên, anh đã biết..."

Vì lý do nào đó, tiếng cười kỳ lạ của Rowan khiến Ludwig cảm thấy kỳ lạ.

"...Có vấn đề gì không?"

Trước câu hỏi của Ludwig, Rowan lắc đầu.

"Không, chỉ là... Chỉ là một ý nghĩ thôi."

Rowan tiếp tục cầu nguyện và đi bộ trên phố, trong khi Ludwig âm thầm bảo vệ cô.

Vào thời điểm tất cả công việc thanh lọc đã hoàn thành, tuyết tích tụ đã đến mắt cá chân của họ.

"Trở về đi. Chúng ta ngày mai lại phải tới kiểm tra một lần nữa..."

Rowan không thể không dừng bước trước khi kết thúc câu nói của mình.

Trong một con hẻm của trại tị nạn.

Mặc dù họ có vẻ không mạnh lắm, nhưng có những cá nhân với thái độ thù địch rõ ràng đã chặn đường của Rowan và Ludwig.

Khi Ludwig nhìn lại, một nhóm người tị nạn khác đang chặn đường rút lui của họ.

Anh không thể biết họ là ai hay tại sao họ lại chặn đường.

Nhưng sự thù địch đã lộ rõ.

Và anh nhận ra một vài khuôn mặt từ trước đó.

"Ludwig."

"Vâng."

Ludwig ngay lập tức hiểu những gì Rowan đang nói.

Anh nhanh chóng ôm lấy eo Rowan, như muốn cướp cô đi, và treo cô ở bên cạnh.

"Ah!"

Rowan hét lên một tiếng nhỏ vì anh đã ôm cô quá chặt.

*Thump!

Được bao bọc bởi mana màu xanh lam, cơ thể của Ludwig ngay lập tức nhảy đi khoảng cách khoảng 10 mét, nhảy qua những kẻ đang cản đường.

Bất kể ý định tiếp cận Rowan và Ludwig của họ là gì, không thể đuổi theo họ khi họ biến mất như một mũi tên.

"Bây giờ chúng ta có an toàn không?"

"Ừm, chắc vậy..."

Ludwig cẩn thận đặt Rowan xuống, người mà anh đang mang gần giống như một cái túi.

"Ouch..."

Rowan rên rỉ khi cô duỗi eo.

"Uh... Tôi xin lỗi. Tôi đã quá tay..."

"Không, chúng ta không có lựa chọn."

Họ đã nhanh chóng thoát khỏi vòng vây thô bạo. Nhưng có ít nhất 10 người đã bao vây Ludwig và Rowan.

Thật khó để xem họ chỉ là những tên cướp. Rowan gãi má như thể đang gập rắc rối.

"Anh vừa rồi nhìn thấy những người kia đúng không?"

"Vâng chắc chắn."

Mặc dù không phải tất cả bọn họ, nhưng anh đã thấy một số người tự xưng là Linh mục Anh hùng.

Thật khó để coi họ là liều lĩnh.

Ngay từ đầu, Rowan trông có vẻ mong manh, còn Ludwig thậm chí còn không có vũ khí chỉ với một cánh tay.

Việc họ sợ những người bảo vệ vũ trang mang giáo hơn là Rowan và Ludwig là điều tự nhiên.

Tình huống xấu nhất mà Rowan luôn đề cập đã xảy ra.

Họ đã cố gắng tấn công một nữ tư tế, và Rowan là một nữ tư tế cấp Tổng Giám mục vào thời điểm này.

Hơn nữa, những kẻ dị giáo đã cố gắng trực tiếp giết cô ấy. "Những kẻ dị giáo thành lập các phe phái nguy hiểm không phải là chưa từng có. Nhưng lần này, nó có vẻ không nghiêm trọng lắm."

"Điều gì xảy ra khi một phe như vậy hình thành?"

"Chà, ai biết được? Dù sao, điều quan trọng là lần này không phải như vậy, phải không?"

Rowan cố tình thay đổi chủ đề.

"Quay về thôi. May mà không có ai bị thương."

Với thái độ như thể mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa như không có chuyện gì xảy ra, Rowan dẫn đường và Ludwig ngỡ ngác đi theo cô.

Khi họ nhìn thấy những kẻ dị giáo, họ có vẻ nghiêm khắc về họ, nhưng bây giờ, sau khi suýt bị phục kích, thái độ của họ như thể mọi chuyện đã kết thúc.

Ludwig không thể nắm bắt được Rowan.

Tuy nhiên, cuối cùng thì không ai bị thương cả, và đối với Ludwig, thật may mắn là mọi chuyện đã trôi qua mà không có thêm sự cố nào.

"Wow, Ludwig, anh chạy giỏi thật đấy. Tôi xem mà hoa cả mắt."

"À... thì... Đó là một trong số ít tài năng của tôi."

Trước câu trả lời khiêm tốn của Ludwig, Rowan khẽ mỉm cười.

"Thật sao? Anh còn có tài năng gì?"

"Tôi không chắc... Ngoài việc có thể lực tốt hơn những người khác một chút..."

"Anh có nghĩ đó là một cách nói quá không? Chỉ cần có thể [Tăng cường sức mạnh ma thuật] thôi cũng đã là một kỹ năng đáng kinh ngạc rồi."

"Thật sao? Ah..."

"Không phải có nhiều người tuyệt vọng vì họ không thể làm được điều đó sao?"

Rowan đã nói sự thật.

Mặc dù Ludwig đã mất một cánh tay và không thể chiến đấu bình thường, nhưng người bình thường sẽ không dám đuổi theo khi anh chỉ nhảy một lần và xa như vậy.

Vị thế của Ludwig như một siêu nhân, khác xa với bình thường, vẫn không thay đổi.

"Tôi đã nghĩ Ludwig là một người khiêm tốn, nhưng sau khi ở bên anh vài ngày, tôi không nghĩ như vậy."

"..."

"Sự khiêm tốn giả tạo, không có sự tôn trọng, chỉ đơn thuần là sự tự ti."

Khiêm tốn không có nghĩa là nghĩ mình vô giá trị.

Ludwig nghĩ mình vô giá trị. Đó là lý do tại sao nó không phải là khiêm tốn.

Trước những lời của Rowan, Ludwig chỉ có thể thấy mình không nói nên lời.

Bởi vì anh biết tất cả quá rõ.

"Anh có thực sự cần phải làm điều đó?"

"Tôi đã mất... những người quý giá."

"Tôi hiểu rồi."

"Nếu tôi mạnh mẽ hơn một chút, khôn ngoan hơn một chút, tốt hơn một chút..."

Ludwig khẽ nói, đôi mắt trống rỗng.

"Nếu tôi mạnh mẽ hơn, tôi đã không mất đi những người không cần phải mất... Đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến."

Cuối cùng, anh không thể làm gì khác ngoài đổ lỗi cho sự bất tài của chính mình.

Anh muốn chết trên chiến trường nhưng bị đuổi đi vì anh sẽ chỉ là gánh nặng cho người khác.

"Tuy nhiên, tôi rất biết ơn vì mình vẫn có thể làm được điều gì đó... Tôi nghĩ đó là một điều may mắn."

Ludwig tin rằng mình đã tìm thấy một tia hy vọng giữa sự cam chịu.

Công việc này cuối cùng sẽ kết thúc, nhưng nó cần thiết cho tất cả mọi người.

Giúp Rowan. Điều khôn ngoan duy nhất anh có thể làm.

"Vì vậy, tôi muốn cảm ơn cô, Nữ tư tế."

"Ừm..."

Cô nghiêng đầu.

"Anh biết Nữ tư tế Towan không được kết hôn, không được yêu đương sao?"

"Ý của tôi không phải như vậy...!"

"Ồ, anh thật dễ bối rối."

Rowan cười một lúc, nhìn Ludwig đỏ bừng mặt và nghe thấy anh lắp bắp.

Thật là một người kỳ lạ.

Ludwig thấy khó đoán Rowan là người như thế nào.

Vì điều này, Rowan có vẻ xa lạ với Ludwig.

Lúc đầu, anh nghĩ cô ấy là một vị Thánh, nhưng sau đó anh phát hiện ra niềm tin lệch lạc của cô ấy vào Thánh Thần. Tuy nhiên, cô ấy có vẻ không phải là người xấu, vì cô ấy đang cố gắng hết sức với niềm tin cuồng tín của mình.

Khi đối mặt với những kẻ dị giáo, anh sợ cô ấy sẽ gây rắc rối, nhưng cô ấy chưa bao giờ làm hại họ.

Và đôi khi cô ấy nói những từ kỳ lạ, khó hiểu.

Ludwig không thể hiểu được nữ tư tế trước mặt anh là người như thế nào.

Cô ấy có vẻ thực sự tốt bụng, nhưng mất trí, và đôi khi có vẻ tỉnh táo chính xác là vì cô ấy đang phát điên.

Một nữ tư tế đến từ vùng đất phương Bắc lạnh giá.

Ludwig không tự cho mình là người thông minh, nhưng anh không dễ dàng quên những gì đã nghe.

Như Ellen đã nói.

Giám mục là lãnh chúa, và Tổng giám mục là Đại lãnh chúa.

Không phải lúc nào cũng vậy, nhưng nói chung là như vậy.

Heinrich nói.

Có thể có nhiều Tổng giám mục đã nương náu trong Đế chế. Những người đã mất đi những nhà thờ mà lẽ ra họ phải cai quản, giờ chỉ còn là cái vỏ của chính họ trước đây.

Đó là lý do tại sao việc một linh mục cấp Tổng giám mục lang thang trên đường phố có lẽ không phải là điều bất thường.

Rowan nói.

Cô ấy đã từng là một linh mục cấp giám mục trước Thẩm Hoạ Cồng nhưng đã đảm nhận một vị trí cao hơn để lấp đầy khoảng trống của ai đó sau sự cố.

Bây giờ chỉ còn rất ít vùng đất được an toàn, sẽ không có Tổng giám mục nào hoàn thành vai trò của một Đại lãnh chúa.

Điều đó có nghĩa là Rowan không phải là một Tổng giám mục có cùng cấp bậc với một Đại lãnh chúa.

Nó ngụ ý rằng cô ấy đã được thăng chức Tổng giám mục trong khi đảm nhận một số nhiệm vụ khác thay vì cai quản một lãnh thổ hoặc Tổng giám mục.

Cô ấy có được giao nhiệm vụ của một Tổng giám mục vì công việc thanh lọc căn bệnh của cô ấy không?

"Rowan."

"Vâng, Ludwig?"

"Đây có phải là công việc ... tất cả những gì cô làm với tư cách là một Tổng giám mục?"

"Ah..."

Rowan chậm rãi gật đầu, như thể hiểu Ludwig đang hỏi gì.

"Chà, đó là một chút của cả hai."

"Một chút của cả hai?"

"Vâng."

Rowan bình tĩnh bước đi, thở ra những hơi thở trắng xóa.

"Mọi người cứ chết trong Đế chế."

"...Đúng vậy."

"Và có nhiều kẻ dị giáo."

"Đúng vậy."

"Ở một nơi mà những sự kiện đáng ngại và đáng ngại liên tục xảy ra, những điều kỳ lạ xảy ra thường xuyên hơn."

Vẻ mặt của Rowan trở nên u ám hơn khi cô ấy nói điều này.

"Có thể anh chưa thấy, Ludwig, nhưng có những trường hợp xác chết biến thành Undead."

"...Tệ đến thế sao?"

Ludwig cảm thấy ớn lạnh sống lưng khi nhắc đến Undead.

"Nếu năng lượng không trong sạch bị lạm dụng, thậm chí những điều kỳ lạ có thể xảy ra. Ví dụ, các nghi lễ sai trái của những kẻ dị giáo hoặc những lời cầu nguyện hướng đến những thế lực không xác định, có thể không tồn tại."

"Ah..."

"Sở dĩ trước đó tôi có vẻ hơi kỳ lạ là vì tôi đã nhìn thấy quá nhiều điều kỳ lạ khi đến thăm các trại tị nạn."

Rowan đúng là đang cười nhưng không giấu được bầu không khí lạnh lẽo.

Có lẽ cô ấy lo lắng về những tác động tiêu cực mà một nghi lễ sai trái có thể mang lại.

"Vào thời điểm mà dựa vào sức mạnh phù hợp là không đủ, cầu nguyện với một sức mạnh không xác định và có thể không tồn tại là vô nghĩa hoặc quá nguy hiểm, phải không?"

"Tôi cho là vậy..."

"Xác nhận xem những sự kiện như vậy có xảy ra hay không cũng là một phần công việc của tôi. Nếu đó là việc tôi có thể giải quyết, thì tôi sẽ xử lý."

Nó cũng giống như công việc thanh lọc bệnh tật.

Cô lang thang khắp nơi, tìm những công việc cần thiết, và nếu đó là việc cô có thể giải quyết, cô sẽ làm.

"Gần đây, có một sự việc rất kỳ lạ xảy ra, và tôi chủ yếu đang xem xét vấn đề đó."

"Một sự cố kỳ lạ?"

"...Ah! Chúng ta tới rồi."

Trước khi họ biết điều đó, họ đã đến nhà thờ Towan nơi Rowan ở.

"Ludwig, hãy cẩn thận khi anh bước vào. Anh có nhớ về ngày mai không?"

"Vâng, tôi có nên ở đó lúc 9 giờ không?"

"Ừm... Nhưng ngày mai anh có thể đến sớm hơn bình thường một chút được không?"

"Có gì đặc biệt sao...?"

"Không hẳn?"

Rowan mỉm cười với Ludwig.

"Hãy uống trà cùng nhau trước khi chúng ta rời đi vào ngày mai. Chỉ hai chúng ta thôi."

Rowan nháy mắt với Ludwig rồi nhanh chóng bước vào nhà thờ.

Thật là một người kỳ lạ.

Ludwig không thể rũ bỏ suy nghĩ đó.

Anh có cảm giác mạnh mẽ rằng cô muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Một vấn đề kỳ lạ.

Anh cảm thấy như thể cô ấy đã cắt ngang cuộc trò chuyện khi anh cố gắng hỏi về điều đó.

Và sau đó.

'Cô ấy nói cô ấy chuyển từ nhà thờ này sang nhà thờ khác...'

Mặc dù chỉ mới có 5 ngày.

Rowan vẫn chưa chuyển nơi ở của mình từ nhà thờ tồi tàn này sang nhà thờ khác.

Ludwig trở lại Temple.

Hôm nay cũng vậy, không ai bị thương.

Ludwig hài lòng và biết ơn vì điều đó trong công việc này.

*Pop!

Tại một điểm dọc ở Thủ đô Đế quốc, một nhóm người và vật tư xuất hiện với một tia sáng rực rỡ.

Một phương thức vận chuyển nhân sự và vật tư quy mô lớn sử dụng [Dịch chuyển tức thời].

"Đây là..."

Louise von Schwarz đã có thể đến Thủ đô Đế quốc đầy tuyết vào đêm muộn.

Cô đến một mình, không có người phục vụ. Vì chỉ có cô được phép vào Temple nên cô đã đến một mình.

Cô nhìn quanh trong ánh sáng lờ mờ, phủ đầy tuyết rơi của Đế chế.

"...?"

Một cách tự nhiên.

Không có một người phục vụ nào, Louise không biết mình đang ở đâu tại Thủ đô.

Louise phải đi đến Temple.

Tuy nhiên, trên thực tế, không có người phục vụ, cô không thể nào biết được đường đi.

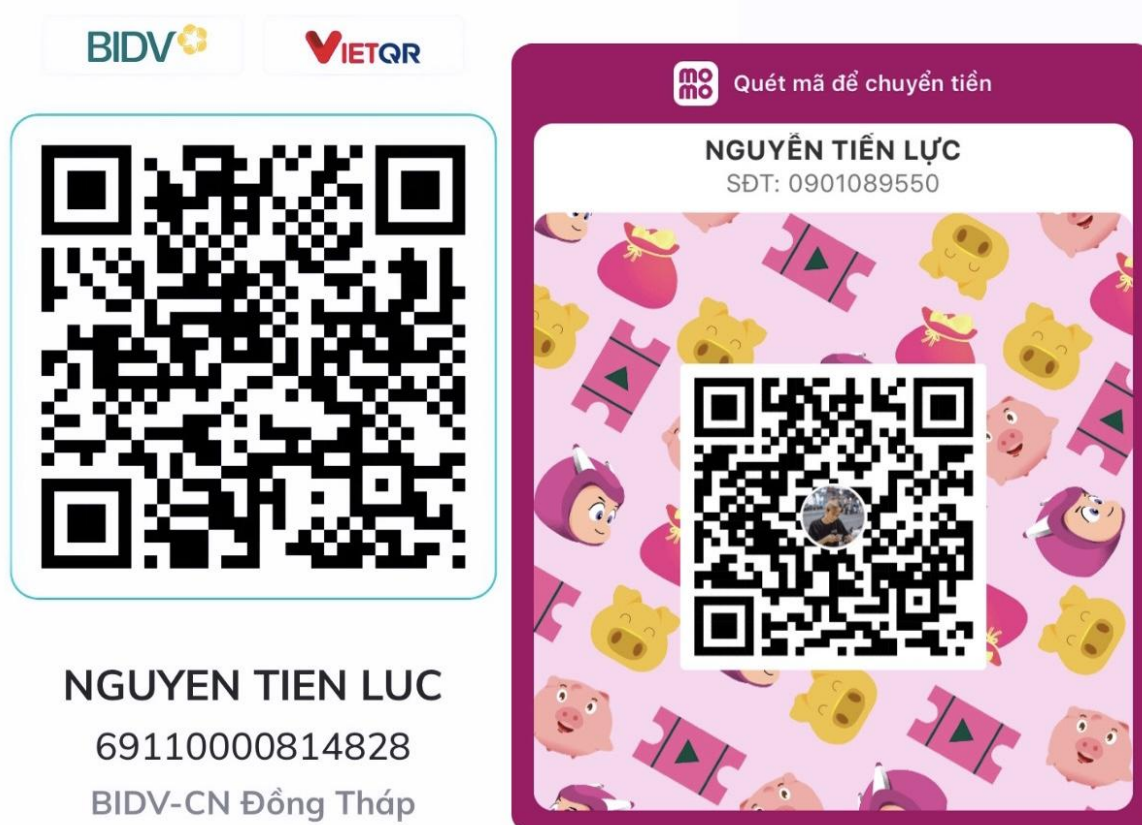
“Sao lại có tuyết rơi thế này...”

Hơn nữa, tuyết rơi đã hạn chế tầm nhìn của cô.

Và vì vậy, cô đã vô tình đến Cung điện Hoàng gia, nằm ở hướng đối diện với Temple, thay vì hướng đến Temple.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading